MIELIPIDE

Nykyään jopa niin sanotut piirinuohoojat perustavat yrityksiä kiertääkseen palkkatuloveroa halvemmaksi pääomaveroksi. **TUOMO LIIKAVAINIO LUKIJALTA-PALSTALLA**

LUKIJALTA

Niinistö aloitti keskustelun oikeasta asiasta

Tasavaltamme presidentti Sauli Niinistö, kansamme arvojohtajana, aloitti oikean keskustelun.

Onkin hyvin todennäköistä, että keskustelu johtaa päätöksiinkin. Hänen avauksellaan ja jo tekemillään henkilökohtaisilla ratkaisuilla kohtuullisuus nousee tärkeäksi arvoksi nykyisin vallitsevan ahneuden vastapainoksi.

On hyvä pohtia, mistä tähän on tultu.

Kolmekymmentä vuotta sitten työmarkkinajärjestöt väänsivät tosissaan sopimuksia siitä, tehdäänkö palkankorotukset penni- vai prosenttikorotuksina. Ammattiliitoista Akava oli aina prosenttien takana yhdessä pääomavaltaisten työantajajärjestöjen kanssa, toisten vaatiessa pennilinjaa.

Pennilinjaa perusteltiin sillä, etteivät palkkaerot kasvaisi. Väännössä tehtiin kompromissi, niin sanottu sekalinja eli prosenttikorotus, mutta kuitenkin vähintään sovittu pennimäärä työtunnilta. Tämä perusteltiin, ihme kyllä, tuloerojen pienentämisellä.

Nyt näemme lopputuloksen, kun palkkoja on korotettu vuosikymmeniä prosenteilla, siis korkoa korolle periaatteella.

Palkkaerot ovat pilvissä. Ennen oli kolme palkkaluokkaa kaikessa keskustelussa, pienituloiset, keskituloiset ja suurituloiset. Nyt on otettu ”viralliseenkin” kieleen käsite huipputuloiset, mikä todistanee sen, että metsään on menty.

Alennettaessa palkkoja on hyvin todennäköistä, että ainakin huipputuloiset vaativat alennukset jos ei nyt sentti, niin ainakin europohjaisina. siis käänteisinä korotuksiin nähden.

Lehdissä on ollut aivan lähiaikana tutkittua tietoa, ettei Pisa-tutkimuksilla ylpeilevän Suomen nuoriso hallitse prosenttilaskua. Annankin tässä esimerkin, kuinka veikeä se prosentti on.

Huipputuloisen palkka 100 000 euroa vuodessa, palkankorotus 10 prosenttia on 10 000 euroa, yhteensä 110 000 euroa.

Tästä palkasta, siis 110 000 eurosta, alennus 10 prosenttia on 11 000 euroa ja palkaksi jää 99 000 euroa.

Oletetaan, että viimeisen palkankorotusprosentin verran alennetaan nykyistä huippupalkkaa. Tällöin jäljelle jäävä palkka on siis alkupalkkaa pienempi. Tämä ratkaisu edistäisi Presidenttimme kohtuusajattelua.

Kansanedustajien piiristä on jo nyt tullut kommentteja, että palkkaa voitaneen alentaa viime korotuksen euromäärä. Ei siis mitään tuloerojen kavennusta, vaan EK:n vaatima nollalinja – korkeintaan. Se nyt ei kerta kaikkiaan riitä huipputuloisilta.

Mielestäni oikeudenmukaisin ja tehokkain tapa on verotuksen porrastaminen Yhdysvaltojen presidentti Obaman mallin mukaan.

Koska näyttää siltä, että julkishallinnon ja yksityissektorin työnantajien talouteen huippupalkoilla ei ole mitään vaikutusta, niin verotuksella vain tasoitettaisiin tuloeroja oikeudenmukaisemmiksi ja samalla se lisäisi tuntuvasti verotuloja valtion ja kuntien kassaan. Yritysten menothan pysyisivät ennallaan.

Lisäksi tietenkin ansiotulojen siirto pääomaverolain piiriin on heti estettävä. Nykyään jopa niin sanotut piirinuohoojat perustavat yrityksiä kiertääkseen palkkatuloveroa halvemmaksi pääomaveroksi.

Oikeudenmukaisuus ja kohtuus tulee nostaa lainlaadinnassa ensisijaiseksi perusteeksi, arvoisat kansanedustajamme, myös verolaissa.

Tuomo Liikavainio
Sodankylä

KARI SALONEN

Sauli Niinistö nosti kohtuullisuuden tärkeäksi arvoksi henkilökohtaisilla ratkaisuillaan, Tuomo Liikavainio kirjoittaa.

Venäjää

Venäläisiä pitäisi palvella Suomessa venäjäksi. Miksi? Ollaanhan Suomessa. **Outoa**

Ce-lankut

Ei puita voi läheskään aina sahata rakennuspaikalla. Taitaa taas olla kotimaista tuotetta tuokin direktiivi. **Majava**

Vielä jaksaa

Jussi. Lapsellista kehua kissanpäivillään (MT 4.1.), kun on lyönyt pensselin santaan. Jotkut haluavat yrittää vielä. Älä pilaa heidän iloaan. **Jp**

Lisää peltoa

Raivatkaa vaan lisää peltoa. Asfaltin alle jää parhaita peltoja enemmän kuin uutta raivataan. **Ex-maitomies**

Uutta tuotantoa

Suomen telakoiden pitää ottaa ydinsukellusveneet ja lentotukialukset tuotanto-ohjelmaan. Luksusristeilijöillä ei enää menesty. **Ei nimimerkkiä**

Kaunisto ja kaltaisensa ajattelevat, että valtion tulisi rahoittaa kuinka huono laivakauppa tahansa, ja tukea näin amerikkalaisia riistoporvareita. **Ei nimimerkkiä**

STX-päätös. Jos Suomen valtio on sitoutunut jo 700 miljoonan euron lainatakuihin ja 40 miljoonan euron tukeen telakalle, niin tilaajankin täytyy olla sitten rahaton. **Mikään ei riitä?**

Kielipolitiikkaa

Hyvä Seppo Satamo. Miksi Suomessa ei äänestetä kaksikielisyydestä? Se selvittäisi asian kertaheitolla. **Ei nimimerkkiä**

VIERASKOLUMNI

Kivi lypsäjän kengässä

Kilpailuvirasto määräsi kovat sakot Valiolle maitokaupan hinnoittelusta. Tanskalaisten hallitsema meijerijätti Arla oli jo pitkään kärttänyt viranomaistoimia Valion harjoittamaa maidonhinnoittelua vastaan.

Nyt tärppäsi. Vuosien kyttäilyn jälkeen Kivi löysi omasta mielestään aihetta Valion kovisteluun ja pisti sakkovaatimuksen menemään Pitäjänmäelle.

Kuten hyvin tiedetään, Valio on suomalaisten maidontuottajien omistama, maitotuotteita jalostava ja markkinoiva yritys.

Maidontuotantoa harjoittavat maanviljelijät perustivat Valion sata vuotta sitten voinvientiyritykseksi.

Pitkän historiansa aikana Valiosta on tullut Suomen elintarviketeollisuuden tärkein yritys. Valio ei pelkästään jalosta ja markkinoi omistajiensa tuotantoa, vaan yhtiö on tehnyt merkittävää tuotekehitystä, josta löytyy sen pitkän historian ajalta vakuuttavaa näyttöä.

Akateemikko A. I. Virtasen saama tieteen Nobel-palkinto on komea saavutus maataloustuotteita jalostavalta yritykseltä.

Hyvästä tuotekehityksestä kertoo se, ettei Valion tarvitse rahdata juotavaa maitoa markkinoille pitkin Euroopan meriteitä, vaan vientiin menee pitkälle jalostettuja maitotuotteita.

Maidontuotanto on pitkään ollut Suomen maatalouden tärkein tuotantosuunta. Maatalouden myyntituloista kaksi kolmasosaa tulee maidonmyynnistä. Valion omistajaosuuskuntien osuus maidon keräilystä on 85 prosenttia.

Kotimaan markkinoilla Valion markkinaosuus eri tuoteryhmissä sen sijaan vaihtelee. Etelä-Suomen maitokaupassa tanskalaisten Arla hallitsee markkinoita. On hyvä muistaa, että valiolaiset maito-osuuskunnat keräävät vuodessa 180 miljoonaa litraa maitoa Arlan tarpeisiin. Näin on Kilpailuvirasto määrännyt.

Se, miten suurin osa suomalaisista maidontuottajista pärjäävät raskaassa työssään, on pitkälle riippuvainen Valion menestyksestä niin kotimaan kuin vientimarkkinoilla.

Kun täältä maitohuoneen nurkalta arvioi Valion menestystä markkinoilla, voi kyynisesti väittää, että Valiolla ei mene kovinkaan hyvin. Vaikka valiolaiset osuuskunnat tilittävät EU:n korkeinta tuottajahintaa, jää maitotalonpojan työansio tukineen kuuteen euroon.

340 päivää ja 2 300 tuntia karjataloustyötä ja tästä viidentoista tuhannen euron työpalkka. Ei ole ihme, että edelleen kuusi prosenttia tiloista lopettaa vuodessa maidontuotannon.

En ymmärrä Kilpailuviraston sakkoja, jotka on kohdistettu viime kädessä jo muutenkin huonosti kannattavaan mutta ihmisten jokapäiväisen elämän kannalta tärkeän toimialaan eli kotimaiseen ruuantuotantoon.

Valiolainen osuustoiminta, kuten osuustoiminta yleensä, on jäsenten harjoittamaa yhteisyrittäjyyttä. Valion tehtävä on saada markkinoilta omistajilleen kohtuullinen korvaus tehdystä työstä ja sijoitetusta pääomasta.

Kilpailuviraston sakot taas kertovat siitä, että Suomen maitotilat pitäisi uhrata eurooppalaisen, jopa globaalin kilpailun alttarille.

Kilpailuviraston määräämiä Valio-sakkoja kommentoitiin tuoreeltaan lehdissä. Helsingin Sanomat päätteli, että osuustoiminnalla on vaikeaa löytää rooliaan kilpailussa.

Mielestäni suurin ongelma on, että kilpailulainsäädäntö ei ymmärrä osuustoimintaa. On surullista, että YK:n osuustoiminnan juhlavuosi päättyi suomalaisen osuustoiminnan kannalta ikäviin uutisiin.

Kaikesta huolimatta uskon, että osuustoiminnalla on loistava tulevaisuus edessään. Perinteisillä, matalan tuottavuuden aloilla toimivien osuuskuntien joukkoon on tulossa yhteiskunnan terveys- ja hoivapalveluja järjestäviä osuuskuntia, elleivät kilpailulainsäädäntö ja Kivi näitäkin tyrmää.

TIMO KÄSSI
on talonpoika Uuraisilta.

timok@elisanet.fi

Työmarkkinoille markkinat

Näinä päivinä jokaisen ekonomistin suuhun työnnetään mikrofoni ja kysytään, mitä mieltä he ovat palkkojen alentamisesta. Sama kysymys tehdään myös työmarkkinajärjestöjen edustajille, ja kas kummaa, vastaukset kulkevat laidasta laitaan.

Ongelma on siinä, että kun rupeaa ajattelemaan itse kysymystä, huomaa, että siinä on jotain omituista.

Ajatushan on siinä, että järjestöjen tai valtion pitäisi jotenkin asettaa palkat uudelle tasolle, joka johtaisi täystyöllisyyteen ja kasvun käynnistymiseen.

Näinhän meillä on totuttu ajattelemaan jo kohta puoli vuosisataa: ”sovitaan kolmikannan kesken palkoista”.

Mitäpä jos ajateltaisiin vaihtoehtoa, että työmarkkinat toimisivat lähempänä sitä vaihtoehtoa, jota kutsustaan markkinoiksi. Eli palkat ja työehdot määräytyisivät ”kentällä” sen sijaan, että joku muu kuin työntekijät ja työnantajat ottavat tehtäväkseen määrätä tai sopia niistä.

Tavanomaisen vastaväite sille, että palkkojen ja työehtojen sopiminen jätettäisiin yritystasolle, on se, että tällöin yritykset käyttäisivät hyväksi markkinavoimaansa ja laskisivat palkat ”nollaan”.

Taustalla on vanha tuttu kuvitelma pääomapiireistä kaiken pahan ruumiillistumina. Pääomanpiirien riistoa voi vastustaa vain joukkovoimalla ja mahdollisimman pikkutarkalla lainsäädännöllä ja viranomaisvalvonnalla.

Asioista voi tietysti ajatella millä tavalla haluaa, mutta hieman vaikea on rakentaa työmarkkinoiden kehittämistä vainoharhaisten kuvitelmien varaan.

Markkinoita kai ne työmarkkinatkin ovat: kumma kyllä kauppojen kassoille ei yleensä vaadita juristeja ja kuluttajaasialobbareita hintoja valvomaan.

Ratkaisu ongelmiimme ei voi olla julkisen sektorin suurempi holhous, ankarampi verotus ja huonommin toimivat markkinat, vaan täysin päinvastainen kehitys.

Vaikea on myös nähdä, että sellaisia työmarkkinoiden kipukohtia, kuten nuorten ja ikääntyneiden työtekijöiden vaikea työllistyminen, voitaisiin hoitaa pelkästään kollektiivisilla palkkasopimuksilla ja lainsäädännöllä.

Uutisten muukaan jopa Pohjois-Koreassa aiotaan ottaa askeleita kohti markkinataloutta.

Ehkä Suomessakin voitaisiin vihdoinkin lopettaa haaveilu jostain markkinatalouden vaihtoehdosta; mieluimmin ennen kuin kaikki vientiyritykset ovat liputtaneet itsensä ulos Suomen laboratoriosta.

Matti Viren
professori
Turun yliopisto

On järkevää osata ruotsia

Viime vuosien muoti-ilmiössä, ruotsin kielen vastustamisessa, jopa halveksivat lausunnot ovat huolestuttavasti lisääntyneet. Mitään kieltä ei opi, ei edes englantia saati paljon vaikeampaa venäjää, ellei ole motivaatiota ja halua puhua.

Suomessa on järkevää osata ja käyttää ruotsia, koska skandinaaviset vientimarkkinat ja työmarkkinat ovat suomalaisille todella merkittävät ja helpoin tie kansainvälistymiselle.

Skandinavian valtiot ovat meidän luonnollinen viiteryhmämme, johon ruotsin kieli on toimiva linkki käytännön syistä.

Ruotsi on meille toinen kansallinen kieli, jota Suomessa on puhuttu noin tuhat vuotta. Yksi kansa, kaksi kieltä. Valtiollisena traditiona meillä on yhteinen kulttuuripohja Ruotsin kanssa ja länsimainen oikeusvaltio. Ruotsin osaaminen ei haittaa, vaan helpottaa saksan ja englannin omaksumista.

Puutteellinen Suomen historian ja kulttuuriperustan tuntemus sekä pohjoismaisista yhteyksistä eristäytyminen on Suomelle vahingollista.

Olkaamme edelleen yksi pohjoismaa, ei pohjoisin Baltian maa, jonka pahuuden imperium määritteli aikoinaan etupiiriinsä kuuluvaksi.

Yrjö Kotisalo
Järvenpää

Presidentti kirvoitti katsomaan omaa pesää

Pellervolaisella osuustoiminnalla on kunniakas historia maaseudun ja sen ihmisten taloudellisen ja yhteiskunnallisen aseman puolustamisessa ja kohottamisessa.

Osuustoiminnan kantavista aatteista yksi on ollut tasapuolisuuden ja oikeudenmukaisuuden toteuttaminen. Osuuskunta on ihmisten yhteenliittymä, vastakohtana osakeyhtiölle, joka on pääoman yhteenliittymä.

Selailin jälleen keväällä saamaani Metsä Groupin vuosikertomusta vuodelta 2011. Konsernin liikevaihto oli 5,3 miljardia euroa. Yritys on merkittävä, mutta pieni suurten rinnalla. Esimerkiksi UPM on kaksinkertainen. Konsernimme tulos on heikko ja velkaantumisaste korkea. Johdon palkka- ja palkkiojärjestelmät ovat varsin monimutkaisia.

Pääjohtaja Kari Jordanin palkka, palkkiot ja muut etuudet vuonna 2011 olivat 2 813 700 euroa. Tämän lisäksi tulevaa eläkepalkkaa maksettiin 77,5 prosenttia eli 2 180 617 eroa, kokonaispalkka yhteensä 4 994 317 euroa.

Vuosikertomuksessa oli vain eläkemaksun prosenttiluku. Kun luontaisedut verotetaan vähän todellisuutta halvemmin, voidaan puhua viiden miljoonan euron palkasta kaikkine lisineen. Vuonna 2010 kokonaispalkka lisäpalkkioineen ja eläkemaksuineen oli 3 281 137 euroa. Palkkauskustannuksen nousu vuodessa oli 52 prosenttia.

Kallis eläke johtuu pääjohtajalle 60 vuoden ikäisenä luvatusta 60 prosentin tasoisesta eläkkeestä, joka lasketaan viiden viimeisen vuoden kokonaispalkasta. Eläkeikä koittaa vuoden 2016 aikana, eli viiden vuoden jakso alkoi jo viime vuonna.

Edellä olevan lisäksi pitkän aikavälin kannustimiksi konsultit ovat keksineet johtoryhmän jäsenille perustetun Metsäliitto Management Oy -nimisen yhtiön.

Yhtiön kautta konsernijohto on sijoittanut omia varoja 3 850 000 euroa, minkä lisäksi Metsäliitto Osuuskunta on lainannut yhtiölle 15,4 miljoonaa euroa konsernin omiin velkoihin nähden edullisella kolmen prosentin korolla.

Varoilla on hankittu 6 790 887 Metsä Board Oyj:n B-osaketta. Näistä pääjohtaja omistaa välillisesti 1,7 miljoonaa kappaletta (noin 26 prosenttia) ja kahta henkilöä lukuun ottamatta muu johtoryhmä loput.

Järjestely on tarkoitus purkaa vuosina 2014–2016 myymällä Metsä Boardin osakkeet, maksamalla laina takaisin ja purkamalla yhtiö.

Johtoryhmän tarkoitus on saada osakkeista verotuksellisesti palkkaa edullisempaa myyntivoittoa, mikä on mahdollista euroalueen rämpimisestä huolimatta, jos muualla maailmassa noususuhde jo alkaisi. Hyvänä puolena voi todeta järjestelyn sisältävän ripauksen yrittäjyyden ihanuutta.

Pääjohtajan viime vuoden kokonaispalkkio on moninkertainen Suomen presidentin, eduskunnan puhemiehen ja pääministerin yhteenlaskettuun palkkaan ja eläkkeisiin verrattuna, presidentin palkan verottomuus huomioiden.

Mäntykuitupuun kantohinta on 18 euroa kiintokuutiometrilta. Viiteen miljoonaan euroon tarvitaan pino, joka kolmen metrin pölleinä kaksi metriä korkeana ulottuisi molemmin puolin tietä meiltä Isostakyröstä Seinäjoen torille 38,5 kilometriä, yhtenä pinona 77 kilometriä.

Myös hallinnon osalta pitäisi pyrkiä säästöihin. Melko hyvien kuukausi- ja kokouspalkkioiden lisäksi on konsernissa toteutettu vapaaehtoinen eläkevakuuttaminen, joka nostaa palkkioita 20 prosentilla.

Hallinnon eläkejärjestely on peräti harvinainen. Vuosikertomuksessa siitä en löytänyt mainintaa. En pidä eläkettä perusteltuna, sillä eihän kukaan menetä hallituksen jäsenyyden vuoksi päätoimentulonsa antamaa eläkettä.

Presidentti Niinistö uudenvuoden puheessaan vetosi voimakkaasti kansalaisten oikeudentuntoon ja kansalliseen eheyteen. ”On nähty itsekkyyden tai suoranaisen ahneuden nousevan. Se on merkki oikeudentunnon kuihtumisesta; ei tehdäkään välttämättä niin, kuin oikealta tuntuu, vaan niin, miten saa itselleen eniten hyötyä. Sillä asenteella yhteisöstä katoaa luottamus”.

Olen täsmälleen samaa mieltä.

Simo Vaismaa
Metsäliiton jäsen ja Metsä Boardin osakkeenomistaja
Isokyrö

Lukijalta-osasto

■ Lukijalta-kirjoitukset voi toimittaa Maaseudun Tulevaisuuden toimitukseen postitse, sähköpostitse, faksilla tai tekstiviestillä.

■ Toimituksen osoite on Maaseudun Tulevaisuus, PL 440, 00101 Helsinki. Faksinumero toimitukseen on (09) 694 3717. Kuoreen tai faksiin merkintä ”Lukijalta”. Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen *lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi*

HUIDUNPERÄ

Alkuvuoden ajankohtaisuuksia

Näin vuodenvaihteen aikaan media tapaa meillä käsitellä yhteiskuntamme eri instituutioita. Käsitellään kunkin vallitsevaa tilaa ja tulevaisuudennäkymiä. Saamme näin lukeaksemme kiintoisia tekstejä.

Huidunperällä on näinä aikoina kokoonnuttaessa tullut siten kiinnitetyksi huomiota muun muassa maan taloudelliseen tilaan ja yrityksiimme.

Nokian ongelmien lisäksi on jännittyneinä seurattu muun muassa yhden vientiteollisuutemme näyttävimmän osa-alueen, telakkateollisuuden, kamppailua tilauksista ja olemassaolostaan sekä keskustelua teollisuutemme kilpailukyvyn eri tekijöistä.

Vaikka julkisuudessa käyty keskustelu on pääasiassa mollivoittoista, on noussut esiin positiivisiakin näkökulmia.

Suomen talous on kaikista vaikeuksista huolimatta ainakin toistaiseksi suhteellisen hyvässä kunnossa verrattuna pääosaan muista Euroopan maista.

Viime päivinä on Huidunperällä kiinnostuneina luettu italialaisten tutkimusta yritysten maksukäyttäytymisestä Euroopan maissa. Se kertoo, että myös tällä talouden osa-alueella Suomi erottautuu niistä edukseen.

Meillä laskujen maksuajat ovat nimittäin selvästi lyhyimmät. Ne ovat keskimäärin noin 20 päivän pituiset. Viivästymisemme laskujen eräpäivästä ovat lisäksi Euroopan vähäisimmät, keskimäärin viiden päivän pituisia.

Tässäkin suhteessa Etelä-Euroopan maat herättävät ääritapauksina huomiota. Espanjassa keskimääräinen maksuaika on 70 päivää ja Kreikassa 80 päivää. Lisäksi eräpäivästä viivästyminen vie siellä peräti 40 päivää!

Suomen lisäksi Euroopan parhaimpiin kuuluvia maita maksukäyttäytymiseltään ovat Norja, Hollanti, Tanska, Saksa ja Ruotsi.

Huomiota herättää, että Euroopan luterilaisissa maissa laskut maksetaan nopeasti ja täsmällisesti. Tavat ja käytäntö ovat katolisissa valtioissa siinä suhteessa täysin toisenlaiset.

Aihetta on todeta, että myös monessa muussa suhteessa Pohjoismailla on yhteiskunnan eri aloilla esitettävänään myönteisiä saavutuksia.

Olemme viime aikoina olleet lisäksi erityisen tyytyväisiä suomalaiseen peruskouluumme. Kansainvälisesti se on tuloksiltaan todettu maailman ensimmäisiin kuuluvaksi, ellei peräti maailman ykköseksi.

Yleisesti meillä onkin vuosia ollut tiedossa, että maamme taloudellinen ja yhteiskunnallinen eteneminen maailman ykkösmaiden kärkeen on perustunut nimenomaisesti koulutustasomme nousuun.

Raimo Sailas totesikin äskettäin julkisuudessa kiintoisan totuuden: erinäisiä vuosia sitten suuri koulutusoptimismin aalto ”tempaisi suuret ikäluokat opintielle ja avasi väylän sosiaaliselle ja taloudelliselle nousulle”.

Sailasta edelleen lainataksemme ”olemme paistatelleet vuosikausia peruskoululaistemme Pisa-menestyksen loisteessa”. Nekin poliittiset voimat, jotka tätä koulu-uudistusta vastustivat, kiittävät sitä nyt, Sailas samalla totesi.

Kirjoittaja kuitenkin jatkaa, että koulumenestys on meillä nyt kuitenkin ”hiipumaan päin”. Esimerkiksi äidinkielen taitojen hiipuminen näkyy nyt jopa ylioppilaskirjoituksissamme.

Koulukurista ja -järjestyksestäkin on nykyisin liikkeellä huolestuttavia tietoja. Kotien todetaan työntävän kasvatusvastuuta kouluille. Kouluilta ja opettajilta todetaan puuttuvan kurinpitokeinoja.

Julkisuudessa on myös tiedotettu kouluikäisten vakavista psyykkisistä ongelmista, joita on vaikea saada hoitoon.

Lisäksi OECD:n raportti jopa tiedottaa koulupudokkaittemme suuresta määrästä. Silti Suomi OECD:n mukaan kuitenkin vielä menestyy keskimääräisen hyvin ja on siinä suhteessa edelleen muiden Pohjoismaiden seurassa.

Hankaluuksia esiintyy, kun korkea-asteen tutkinnon suorittaneiden määrätkin on 2000-luvulla kasvanut muita OECD-maita hitaammin. Epäkohdaksi todetaan sekin, että teknisen alan ammattioppilaitosten opiskelijoiden keskeyttämisprosentti on ”häkellyttävän suuri”, 40 prosenttia.

Yhteiskuntamme on elävää todellisuutta paitsi saavutuksiltaan myös ongelmiltaan.

Ongelmat toki kuuluvat aikojen ja olojen muuttuessa asiaan. Suomalaisuutemme, kansanvaltainen järjestelmämme, pohjoismaisuutemme, Eurooppa ovat kuitenkin arvokkaita ominaisuuksia kohdallamme.

Niin huidunperäläiset loppiaiskahveillaan.

Mutta tosiasiaksi jäi, että viljelijäväestömme asema odottaa edelleen korjausta. Tällä vuosituhannella tilojen yrittäjätulo on alentunut 14 prosenttia, ylikin sen, kun palkansaajien ansiotaso on noussut 25 prosenttia.

Näinkö meillä pitää maaseutuvaltaisessa maassa puhtaan, kotimaisen ruoan tuottajia edelleen kohdella, Huidunperällä kysyttiin.

HEIKINTYTÄR